

Το πρώτο μου ταξίδι με το ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ

Γ. ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

*Το έβλεπες και νόμιζες πως
πειτάει πάνω στη θάλασσα*

Είμαστε στ' αλήθεια τυχεροί. Ζήσαμε κάποια χρόνια της ζωής μας μαζί με το ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

Το καράβι αυτό ήταν για εμάς ένα όνειρο. Μια βουτιά στο θαύμα. Ξεπέρασε τα όρια ενός βαποριού, έστω και θρύλου, κι έγινε –όλο μαζί, πλοίο, πλοίαρχος, πλήρωμα, προορισμός– το σύμβολο μιας ολόκληρης εποχής, που δεν θα πάσουμε ποτέ να τη νοσταλγούμε. Ξεφεύγοντας για μια ακόμη φορά από τα όρια, θα πω πως το ερωτευτήκαμε. Και ότι χαλάλι του. Το άξιζε. Η πρώτη φορά που το αντίκρισα ήταν το 1985... Γράφει ο Φώτης Μαρτίνος

Παρασκευή απόγευμα λοιπόν, μια περατζάδα ως την Άνδρο. Όσοι πιστοί προσέλθετε. Πριν σαλπάρουμε, να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στο φίλο μου από τα χρόνια του ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ, τον Τάσο τον Κορφιάτη για την πολύτιμη βοήθεια, μνήμης και συναισθήματος, που μου έδωσε. Να πω επίσης ότι το κείμενο αυτό δεν θα γραφόταν χωρίς την επιμονή του Τάσου Παπαναστασίου, του καραβολάτρη της Ραφήνας, αμετανόητου αναγνώστη του περιοδικού από το πρώτο τεύχος, πριν από 16 χρόνια. Αφιερωμένο λοιπόν στους δύο Τάσους, με όλες μας τις ευχές από καρδιάς.

• • •

Η πρώτη φορά που αντίκρισα το ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ήταν το 1985. Άνοιξη. Δεν είναι και περίεργο, αφού το 1985 ξεκίνησε τα δρομολόγια του στην Ελλάδα. Απόγευμα κιείχα κατέβει για κανένα ψάρι από τη Ραφήνα. Ψώνιζα από το ψαράδικο του Παναγιώτη, του γιου του καπετάν Αντώνη, που είχε την τράτα, τη ΜΑΡΙΑ. Ήξερα τι ώρα γύριζε και κανόνιζα να είμαι εκεί, πριν τα ψάρια μπουέ στον πάγο. Στρίβοντας λοιπόν εκεί στα πρακτορεία, το είδα κατάφαστα, δεμένο στη θέση 4. Μου ήρθε τέτοια κατραπακιά, που έπεσα πάνω στο φρένο, το αμάξι κοκάλωσε κι ο από πίσω, που παρά τριχά δεν έπεσε επάνω μου, μου 'ριξε στη μούρη πέντε έξι κλάμπουγαδόνερο, από το καλό. Ούτε που τον άκουσα, επειδή τέ-

τοιο βαπόρι δεν είχα ξαναδεί. Κι ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δεν πίστευα πως θα έβλεπα ποτέ τέτοιο βαπόρι στη Ραφήνα.

Να μην ξεχνιόμαστε, ήταν τα πέτρινα χρόνια της. Πάνω που λέγαμε πως ξεφύγε. Από το ΡΕΝΑ και το ΜΟΣΧΑΝΘΗ, τα μαύρα αξέχαστα βαποράκια, με την ψηλή τοιμιεέρα και τον πηχτό καπνό, πέρασε στο ΕΛΕΝΑ Π., παλιό γερμανικό ναρκαλιευτικό και το ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ. Πρώην ANNA ΜΑΡΙΑ, εκείνο που από κακό σαβούρωμα είχε μπατάρει στην καθέλκυση. Και σαν να μην έφτανε κι αυτό, στην πρώτη προσέγγιση στη Ραφήνα πήγε στην άμμο παραδίπλα. Μεγάλη επανάσταση και τα δύο, μιας και ήταν «φέρμιποτ» κανονικά, με καταπέλτη στην πρύμη για να μπαίνουν τα αυτοκίνητα. Για να μην πούμε τώρα για το ΠΟΡΤΟ ΛΑΦΙΑ, που εμφανίστηκε το 1968 κι άνοιγε η πλώρη του! Είχαμε ξεφύγει εντελώς. Τι κι αν ήτανε μικρά; Για την εποχή που μιλάμε, 1965 περίπου, ήτανε μεγάλα. Και μ' αυτά η Ραφήνα σχεδόν είχε ξεπεράσει τον Πειραιά, όπου το μόνο καθαρόαιμο οχηματαγωγό ήταν το ΕΛΛΗ της Φραγκουδάκη, ενώ στη Συροπηνομυκονία πηγαίνανε το ΛΗΤΩ και αργότερα ο ΑΠΟΛΩΝΑΣ και το πρώτο ΝΑΪΑΣ, που δε βάζανε αυτοκίνητα, παρ' εκτός κανένα κατ' εστρέωση με την μπίγια στο καστρωμα της πλώρης. Βαπόρροιοι, που σήμερα λέμε τι δε θα 'διναν να τους ξανάβλεπα μπροστά μου, αλλά σαν εξέλιξη τότε, όπως και να το κάνουμε, ήτανε πιο πίσω. Μετά ήρθε το ANNA Λ., ►